

V případě tohoto filmu ovšem režisér vsadil na poněkud netradiční tematiku, kde se vyhýbá klasickým temným prvkům a naopak se pokouší ukázat divákovi hrůzu i v na první pohled čistých a krásných věcech.

I přes skvěle budovanou atmosféru a držení diváka v děsivém napětí jsou některé explicitní scény v pár příkladech na můj vkus poněkud na sílu zakomponované za čistým účelem šokovat, což se režisérovi daří, nicméně to může v některých případech navazovat dojem béčkového filmu. Sledování Slunovratu je silně nepříjemné, šokující, místy až traumatizující, ale zároveň fascinující, a i když byste možná někdy chtěli, tak vás film nenechá spustit oči z obrazovky. Cítíte se, jako když sednete do špatného vlaku, víte že už nemůžete vystoupit, a tak vám nezbývá než si tu cestu do neznáma zkusit užít. A já mohu potvrdit, že se to opravdu dá.

Uspořádání konstrukce je vhodně zasazeno do architektonického plánu galerie. Zařízení je umístěno v samostatné místnosti, což vytváří intimní atmosféru pro interakci biologické a neživé entity. Značně k tomu přispěla práce kurátora Jaroslava Volovoda, který se řídil heslem „V jednoduchosti je krása“. V prostoru se nachází pouze přístroj nadetekci pachu, projektor s plátnem a 1 m² pro recipienta.

Výstava nás nutí o daném tématu přemýšlet. Je na samotném recipientovi, zda se přikloní k utopické vizi budoucnosti s výkonnými bezpečnostními systémy a účinnými identifikátory v rámci forenzní analýzy. Nebo zda podlehne dystopické vizi světa s přísnými kontrolními mechanismy. Celkově interaktivní instalace působí konceptuálním a edukačním dojmem.

Její rukopis je charakteristický čarami, vlnkami a obecně volným stylem, který autorce umožňuje vyjadřovat struktury, zachycovat proud emocí nebo dokonce hudbu. Ukázka abstraktních černobílých kreseb je k vidění ve zmiňované galerii, kde jsou vystavena vybraná díla z autorčiny tvorby, kolekce děl se příhodně nazývá Proud. Zde jsme schopni vidět, jak automaticky je zacházeno s prostou černou linkou v kombinaci s velkoformátovými bílými plochami papíru. Kresby inspirované přírodou připomínají zápis písma, tato skutečnost se promítá i do děl vytvořených za poslechu hudby, která jsou stěžejním motivem výstavy.

Autorčinu tvorbu je nutné vidět na vlastní oči. Tyto velmi subtilní kresby jsou ve své barevné omezenosti a prostosti pro náročné divácké oko nezajímavé, místy až nudné. V galerijním prostoru - i přes nešťastné instalační řešení - naopak pochopíte, v čem je tvorba Koskové skutečně výjimečná. Jde nejen o precizní techniku kresby, spojenou se zřetelným zacházením se strukturou samotného papíru, ale také - a to především - o celkovou povahu a myšlenku díla.

A aj keď možno ide o klasické popové piesne, akých vieme nájsť mnoho, aj tieto udržujú album na emocionálnej rovine a dokážu reflektovať hnev či smútok. Je však trochu škoda, že rovnakú popularitu nezískala aj pieseň *clementine* či *Finally//Beautiful Stranger*. Sú veľmi vydarené a zaslúžili by si viac pozornosti. Nie sú však klasickým mainstreamovým popom, ktorý by vám utkvel v hlave po celý deň, a preto sú skôr v úzadí.

Ako celok má tak album veľa svetlých miest a Halsey svojim tretím veľkým hudobným počinom dokázala, že si svoju popularitu zaslúži. Samostatne však majú piesne aj slabé miesta, preto by som odporučila vypočuť si ich ako celok v poradí, ako idú po sebe a nechať sa unášať emóciami, ktoré sú naozaj silné a premenlivé.

Rovnako tak prirovnáva aj ich emócie k tým našim. Robí z nich tvory, ktoré premýšľajú a prežívajú rôzne emócie rovnako ako ľudia. Avšak podľa experimentu Alexandry Horowitz - *Disambiguating the "guilty look": Salient prompts to a familiar dog behaviour* - sa dokázalo, že psy nemajú schopnosť cítiť vinu, keď spravia niečo zlé a ich majiteľ na nich kričí. Podľa ich výrazu si myslíme, že sa cítia vinní, no skôr to je reakcia na krik. Nemajú kapacitu niečo také cítiť. Preto keď si porovnáme veľkosť mozgu rôznych zvierat, vidíme, že ryby majú mozog doslova miniatúrny oproti tomu nášmu či oproti psovi. Náš mozog je oproti rybám gigantický. Mozog psov nie je taký veľký, ale stále je značne väčší od rýb. A keď už ani tí nie sú schopní cítiť emócie typu viny, je z toho jasné, že ryby jednoducho nemajú kapacitu cítiť podobne ako my.

Áno, je pravda, že knižka *Co ryba ví?* obsahuje taktiež mnoho pravdivých faktov, na ktoré je možné sa spoľahnúť. Je to skvelý zdroj informácií na vytvorenie si komplexného obrazu na život rýb, avšak je skutočne nevyhnutné, aby to každý jedinec čítal s rezervou. Je nutné si po dočítaní overiť určité fakty, obzvlášť také, ktoré by dotyčný chcel následne šíriť medzi ďalších ľudí. To, za čo v tejto dobe treba bojovať, je práve zamedzenie šíreniu dezinformácií. A toto práve Jonathan Balcombe v jeho knihe spravil. Nerobme to aj my.